

спорідненістю громадян цих держав в силу історичного розвитку. Важливими є зміни у сімейному законодавстві, що стимульовані зростанням рівня шлюбів з іноземним елементом. Законодавчі ініціативи формують необхідні засади для належної імплементації міжнародного та європейського права у право українське, що убезпечує власних громадян від верховенства права чужої країни. Зміни, що несуть іноземні шлюби у сімейні відносини нашої держави не завжди позитивні, що ускладнюється важкою політичною та економічною ситуацією України на міжнародній арені.

Отже, визначаючи напрямки вдосконалення шлюбно-сімейного законодавства необхідно враховувати не лише надбання кожної конкретної правової системи, а й правотворчості міжнародної. Тобто гармонічною нормотворчість стане тоді, коли відбуватиметься як на міжнародному, так і на регіональному і локальному рівнях. Взаємодія між усіма аспектами такої гармонізації створить якісно нові положення у праві про шлюб та сім'ю. Запропоновані напрямки повинні відобразитися на вдосконаленні і колізійного законодавства у цій сфері. Застосування загальноєвропейської та міжнародної судової практики у вирішенні спірних питань подружжя для уніфікації норм та колізійних прив'язок, не дозволить створити так звану «судову правотворчість», якою сьогодні є прецедент. Залучення міжнародних експертів для належного аналізу існуючих міжнародних шлюбно-сімейних правових норм, селекції найкращих, зробить сімейну підгалузь цивільного права прозорою та зрозумілою для громадян усіх країн європейського простору.

ЛІТЕРАТУРА

1. Андрєєва Г. М. *Соціальна психологія*, – М.: «Наука». – 2004.
2. Ромовська З. В. *Українське сімейне право: підручник*. – К.: Правова єдність, 2009. – 500 с.
3. *Сімейний кодекс України від 10 січня 2002 року [Електронний ресурс]*. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2947-14>.
4. *14,4 % українського населення мешкає за кордоном [Електронний ресурс]*. – Режим доступу: <http://www.unian.net/ukr/news/459934-144-ukrajinskogo-naselennya-meshkae-za-kordonom.html>.
5. Бурханова Ф. Б. *Шлюб із позицій гендерного теоретико-методологічного підходу // Вісник Башкирського університету*. – 2009. – т. 14, № 3.
6. Ерпілева Н. Ю., Батлер У. Е., *Колізійне регулювання в міжнародному приватному праві Росії і Україні / "Законодавство і економіка"*, 2006 № 9
7. *La famille transnationale dans tous ses etats [Електронний ресурс]*. – Режим доступу: <http://www.cairn.info/revue-autrepart-2011-1-page-7.htm>.
8. *Legge 31 maggio 1995, n. 218. «Riforma del sistema italiano di diritto internazionale privato» [Електронний ресурс]*. – Режим доступу: <http://www.iusreporter.it/Testi/legge218-1995.htm>.

ВІКТОРІЯ ГАЛУЩАК

Науковий керівник:

к.е.н., доцент Смалюк Г. Ф.

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНОГО ВАЛЮТНОГО РИНКУ

Розвиток міжнародної валютної системи пов'язаний із формуванням світового ринку, єдиної системи світового господарства внаслідок поглиблення і диверсифікації міжнародного поділу праці, інтернаціоналізації економічного життя та глобалізацією міжнародної економіки. Що ж стосується валютного ринку, то він являє собою офіційний фінансовий центр, сфера економічних відносин, які виявляються при здійсненні операцій купівлі-продажу валют і цінних паперів у валюті, а також операцій з інвестування валютного капіталу на ґрунті попиту та пропозиції. За масштабами операцій валютний ринок багаторазово перевищує інші компоненти світового фінансового ринку. Трансакції на валютному ринку можуть

здійснюватися як партнерами всередині однієї країни, так і партнерами, що перебувають у різних країнах. Міжнародний валютний ринок функціонує як організаційно оформлена система міжнародних валютних операцій, регульована міжнародними правовими нормами, законодавчими актами, звичаями міжнародного права та міжнародними угодами. Основний обсяг роботи на валютному ринку припадає на валюти, які перебувають у вільному плаванні, тобто обмінний курс визначається балансом попиту/пропозиції на дану валюту. Плавання відбувається під контролем Центрального банку, основним завданням якого є забезпечення стабільності національної валюти. Важливим чинником впливу на функціонування міжнародного валютного ринку з економічної групи є рівень економічного розвитку країни. Економічна група чинників і її вплив на ринок валют ґрунтується на аксіомі, що будь-яка валюта залежить від економічного розвитку країни і її вартість може регулюватися застосуванням певних економічних заходів. Політичні фактори можуть формуватися за результатами роботи засідань центральних банків [1; 3].

Світове зростання залишається повільним; його середні темпи в 2014 році приблизно дорівнювали темпам другої половини 2012–2013 рр. Основна частина світового зростання як і раніше припадає на країни з економікою, що розвивається. В Євросоні індикатори підприємницької впевненості вказують на те, що активність була близькою до стабілізації в країнах периферії і вже відновлюється в країнах центру. У Центральній і Східній Європі відбулось поступове прискорення зростання, якому сприяло відновлення попиту в Європі і поліпшення внутрішніх фінансових умов. У Латинській Америці переоцінка акцій і облігацій була в основному разовим явищем, і вплив жорсткості фінансових умов на активність частково компенсувалась зниженням курсів валют. Кризу Євросоні було подолано в 2013 р., але вона має місце і сьогодні. Попит в Європі залишався стабільно слабким на фоні триваючого скорочення частки позикових коштів у державному та приватному секторах, особливо в деяких країнах периферії. Фрагментація фінансових ринків і слабкі банківські баланси продовжують гальмувати поширення адаптивної спрямованості грошово-кредитної політики ЄЦБ на країни периферії. Пріоритетними завданнями для всіх країн з розвинутою економікою європейського регіону є сприяння економічному зростанню поряд із забезпеченням фінансової стабільності. Динаміка показників валютного ринку України в кінці 2014 року формувалася під впливом несприятливих макроекономічних трендів на фоні збереження напруження на сході країни, що зокрема призвело до зниження валютних експортних надходжень. Умови функціонування реального сектору економіки України в 2014 р. залишалися складними, проте спостерігалася певна стабілізація ситуації. Підтримуючим чинником розвитку економіки України залишалася позитивна динаміка сільськогосподарського виробництва. Непевність інвесторів щодо розгортання подій на сході України обмежувала приплив інвестиційних та кредитних ресурсів в Україну. Спостерігалось зменшення кредитної заборгованості в національній валюті в корпорацій оптової та роздрібною торгівлі, сільського господарства, наземного та трубопровідного транспорту, будівництва споруд [2; 4].

Отже, до проблем функціонування валютного ринку України можна віднести скорочення пропозиції валюти і зменшення грошова маса. Скорочується об'єм пропозиції валюти, що продається на Українській міжбанківській валютній біржі, валютне поле різко звужується і курс гривни стає нестійким. Скорочуються валютні резерви, що побічно впливає на курс гривни. Скорочуються інвестиційні ресурси, і створюється штучний попит на зарубіжні кредити. Зменшується база оподаткування. При державному регулюванні вивозу капіталу операції реєструються, а тому сплачуються податки. В країну не інвестується прибуток, одержаний від капіталу, що покинув країну. Знижується стійкість фінансового ринку, виникає асиметрія між його сегментами. Для вдосконалення валютного регулювання та розвитку валютного ринку в Україні варто забезпечити мінімізацію витрат зовнішньої торгівлі, транспарентність зовнішньої торгівлі та кон'юнктури фінансових ринків, поступово знизити волатильності експортних доходів, збільшити розміри банківського сектору, поступово розвивати ринок довгострокових інструментів, підвищувати стійкості національної економіки до зовнішніх шоків та підтримувати фінансування дефіциту торгового балансу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Єніфанова М. А. *Інструменти валютного регулювання: сутність, класифікація, характеристика* / М. А. Єніфанова // *Актуальні проблеми економіки*. – 2010. – № 3. – С. 113–117.
2. *Монетарний огляд за I кв. 2013 року*. – *Електронний ресурс*. – Режим доступу: <http://www.bank.gov.ua/doccatalog/document?id=1305098>.
3. Смалюк Г.Ф. *Управління портфелем цінних паперів: модель для різних термінів доходності і випадковою ставкою дисконту*. – *Вісник ТНЕУ – Тернопіль*. – 2008. № 5.
4. *Статистичні матеріали Національного банку України*. – *Електронний ресурс*. – Режим доступу: <http://bank.gov.ua>.

ОЛЕНА ГОДА
Науковий керівник:
к.е.н., доцент Уніят А. В.

СТВОРЕННЯ ТА РОЗВИТОК РИНКУ ЄВРОВАЛЮТ

Євровалютний ринок – це автономний і незалежний оптовий ринок, де оперують, як правило, великими сумами. Він майже не піддається регулюванню, не підкоряється національному законодавству, майже не оподатковується. Євровалюти є джерелом дешевого кредиту для позичальника і високого прибутку для позикодавця.

Уперше євровалюта виникла в 50-х роках ХХ століття у зв'язку з тим, що радянські банки перевели свої доларові кошти в британські та французькі банки для того, щоб захистити себе від ризику можливої конфіскації цих коштів владою США.

Появі євrorинків багато в чому сприяли колишні соціалістичні країни, що не бажали вкладати долари в американські банки або розміщати на валютних ринках США, побоюючись блокування своїх рахунків у випадку можливих конфліктів.

Основними сегментами євровалютного ринку є ринок євродепозитів, єврокредитів, єврооблігацій. Ринок євровалют охоплює міжбанківські операції й угоди з небанківськими клієнтами. Основними операціями, що проводяться суб'єктами ринку з валютними цінностями, є обмінні операції, кредитно-депозитні операції, інвестиції в цінні папери, номіновані в іноземних валютах, інші інвестиції. Обмінні операції тісно пов'язані з іншими операціями, що проводяться учасниками валютного ринку і часто викликані необхідністю залучати валютні ресурси або здійснювати інвестиції у валюті.

Джерелом міжнародних приватних фінансових кредитів та позик є міжбанківські депозити та вклади під євродоларові депозитні сертифікати. Оскільки більшість цих депозитів має короткостроковий характер, актуальною проблемою для банків є їх пролонгація.

Єврокредит – це надання позичкових капіталів одних країн іншим у тимчасове користування на засадах оплати та повернення у домовлені строки. Кошти для кредиту мобілізуються на міжнародному та національних ринках позичкових капіталів. Суб'єктами єврокредиту є банки, фірми, держави, міжнародні валютно-кредитні організації. Об'єктами кредитування є передані кредитором у тимчасове розпорядження позичальника товарні й валютні ресурси.

Для України більшість операцій, що проводяться на ринку євровалют, мають специфіку, яка обумовлена специфікою країни зі "слабкою" валютою та жорстко регульованим валютним ринком. Проведення будь-якої з валютних операцій потребує від учасника валютного ринку не тільки знання основ функціонування валютного ринку, а й вивчення та кваліфікованого застосування численних законодавчих та нормативних актів, що регулюють діяльність суб'єктів валютного ринку.

Однак нині відбувається процес швидкого зростання зовнішнього боргу держави та погіршення показників, що характеризують його обслуговування. Це можна пояснити такими обставинами:

- високими темпами зростає обсяг іноземних кредитів, що призводить до надмірного накопичення боргових зобов'язань перед іноземними кредиторами. Ці зобов'язання не